

○ TMMOB Mimarlar Odası Ankara Şubesi Bülten

- Makalenin başlığı **Zamanla Fark Ettiğim Vazgeçemediğim Mimarlık**
- Sayısı 29. Sayı
- Tarihi Şubat 2005
- Sayfa numarası 30

Zamanla Farkettiğim Vazgeçemediğim Mimarlık

1974 yılı, 18 tercih yapıldığı ilk üniversite seçme sınavı, meslekler konusunda doktora dışında bilgim olmadığı, neyi tercih etsem acaba diye uykularımın kaçtığı dönemi simdi anımsarken ortaöğretimde meslekler konusunda bilgilendirilmenin ne kadar önemli olduğunu aklımda hissediyordum. Çocuk doktoru olmak istiyordum, çünkü üç aylık yaşıma kaybetmek bana çok dokunmuş idi. Meslek dışında hangi üniversiteyi seçeceğimiz de ayrıca zor bir durum idi. O dönemde ODTÜ, hep olaylar ile gündeme geliyordu radyo haberlerinde. Manastır gibi yatılı kız lisesinde saf bir Anadolu kızı ne kadar haberdar olabilirse ancak o kadar biliyorduk etrafımızda olanları. Böylesi bir durumda da ODTÜ uzaktan karanlık ve korkutucu gözüküyordu.

Uzatmayayım, ilk tercihlerimi tıp fakültesinden yazdıktan sonra arkasından 7. tercih olarak ODTÜ mimarlık yaparak sanki tümünü doldurmam gerekmiş gibi tüm tercihleri sıraladım. Sınav sonuçları belli olduğunda ODTÜ mimarlığı kazanmış olmama sevinmeli mi uzulmeli mi doğrusu hiç kestiremiyordum. Ben resim de yapamam nasıl becereceğim diye endişelenirken, ablamın arkadaşının kardeşinin bir yıl önce İTÜ mimarlığa girdiğini öğrendik. Sordüğümüzde çok memnun olduğunu, gece gündüz çalıştığını ve girince sevdiğini aktardı bize. Kayıt zamanı Ankara'ya geldiğimizde bölüme 111. sırada girdiğimi öğrendiğimde içim burkulmadı değil. Hele bir devam edeyim gelecek yıl tekrar sınava girerim diye düşünüyordum. Dersler başladığında, ortaöğretimde nedenli inisiyatifsiz olduğumuzu, burada bizim aklımızın yettiğince söylediklerimizin önemsendiğini, bu bölümün hiç de terk edilmeyi hak etmediğini farkettilim. Sevgili hocamız Serim Denel, mimariye giriş dersinde, bakmak ile görmenin farklı olduğunu söylediğinde, gerçekten her baktığımı görmemiş olduğumu anladım. Bu anlama, o andan sonra etrafımdaki her şeyin; olayların, nesnelere farkına varmamı sağladı.

Stüdyoda çalışırken, ki o zamanlar herkes stüdyoları çok yoğun kullanırdı, birilerinin geceleri de kaldığını farkettilim. Aslında işimi bitirmiş olmakla birlikte, herhalde bu da, burada olmanın gerekliliği diye düşünerek ben de kalmaya başladım. Gecelediğimiz günlerin sabahında jürileri izlemeyi ve insan beyninin yaratıcılıkta sınırlarını tanıdığımı öğrendiğim ilk zamanlardı. Mimarlık eğitiminin terk edilmediği hak etmediğine karar verdikten sonra hiç bir zaman başka birşey yapmadım diye düşünmedim.

Başta resim de çizemem, nasıl yapacağım diye ettiğim endişenin yersiz olduğunu ve mimarın öğrenerek yapabileceğini ancak sürekli çok boyutlu düşünülmesi gerektiğini, her durumun geçmişte sandığımdan daha fazla boyutu olduğunu öğrenmek heyecan verici oldu. Öğrenciliğimin 3. yılında yaşadığım sonraki tüm dönemlerini keyifle paylaştığım Özcan ile birlikte mimari üzerine konuşmanın ve üretmenin mutluluğunu anladığımda,

Özcan ve mimarlık yaşantımın ta kendisi olmuştuk. Lise yıllarında bir türlü akmadığını sandığım zaman, mimarlık eğitimi sürecinde ve mezuniyetten sonra sanki hızını arttırdı. Sanırım severek yaşadığı için olsa gerek.

Mimarlığın ve mimarlık yaşantımın ta kendisi olmuştuk. Lise yıllarında bir türlü akmadığını sandığım zaman, mimarlık eğitimi sürecinde ve mezuniyetten sonra sanki hızını arttırdı. Sanırım severek yaşadığı için olsa gerek.

Mimarlığın ve mimarlık yaşantımın ta kendisi olmuştuk. Lise yıllarında bir türlü akmadığını sandığım zaman, mimarlık eğitimi sürecinde ve mezuniyetten sonra sanki hızını arttırdı. Sanırım severek yaşadığı için olsa gerek.

Mimarlığın ve mimarlık yaşantımın ta kendisi olmuştuk. Lise yıllarında bir türlü akmadığını sandığım zaman, mimarlık eğitimi sürecinde ve mezuniyetten sonra sanki hızını arttırdı. Sanırım severek yaşadığı için olsa gerek.

Mimarlık, yaşantımızın ayrılmaz bir parçası oldu her zaman. Çocuklarımızdan daha fazla zaman ayırdığımızda kendimizi suçladığımız ve ileride bizi nasıl anımsayacaklarını merak ettiğimiz olmuyor değil. Bu güzel dünyada etrafa insan eli ile tasarlanmış nesnelere yerleştiğimiz ne kadar anlamlı olduğunu da sorgularken; aslında bir erki kullanmanın, kendimizden uzun ömürlü birşeyler yapmanın hazzı olsa gerek kanısına vardım. İnsanın çocukları da böyle değil mi ?

Boş alandan başlayıp, kullanılır hale gelinceye kadar keyifle emek verdiğimiz işlerin içinden çıkıp kullanıcılara teslim ettiğimizde; daima çocuklarımızı evlendirmiş hissinin yaşadım. Aslında tek beklentim vefa ve teşekkür oldu.

Semra Uygur